

Openingstoespraak Symposium Exodus Ouders, Kinderen en Detentieproject door de voorzitter van de Vereniging Samenwerkingsverband Exodus Nederland, drs. J.D.W. Eerbeek op donderdag 29 mei 2008

In de Bunker van de Gevangenis Scheveningen zat Mark.

Ik werkte daar als gevangenispredikant.

Ik kende hem nog uit 's-Hertogenbosch. Een man met een lange criminele carrière en nog een flink aantal jaren voor de boeg.

Hij had een briefje voor me ingeleverd met daarop als reden vermeld 'bezoek van kinderen'.

Toen ik bij hem op zijn cel kwam, begon hij direct over zijn kinderen. "U weet dominee, Linda en ik zijn van elkaar af. In het begin kwam ze de kinderen nog wel eens brengen. Maar daar is ze nu al een tijd mee gestopt. We hebben ook geen contact meer met elkaar. Nu dacht ik: zou er niet iemand van de kerk zijn die ze hier een keer vanuit Brabant naartoe kan brengen?"

Ik zei hem dat ik dat een goede vraag vond aan mensen van de kerk.

Ik informeerde hier en daar, maar het lukte me toen niet om op korte termijn iemand te vinden.

Ik besloot de kinderen zelf te gaan halen.

Linda wilde wel meewerken en ik haalde de kinderen op in Brabant. Leuke kinderen. Zenuwachtig. Ze keken ernaar uit hun vader te zien. Ze wilde ook iets voor hem meenemen. Patat met curry.

In Scheveningen liepen we hand in hand vanaf de parkeerplaats naar de gevangenis. Bij de portier moesten er allerlei plichtplegingen worden gedaan. Ik voelde me met hen samen familie toen ik als 'bezoek voor een gedetineerde' door de portier behandeld moest worden. Ik voelde ook een beetje wat zij voelen als ze de controle doorgaan.

Toen we met patat en al door het poortje en een deur gegaan waren, stond Mark te wachten. Het was een enthousiaste ontmoeting, ontroerend om te zien. Ze vlogen hem om de hals.

En springend gingen ze met Mark mee naar binnen. Een kleine bezoekruimte, die door Mark een beetje was aangekleed, stond tot hun beschikking.

Toen ik terugkwam was het een vrolijke boel. Mark had alles gedaan om het leuk voor zijn kinderen te maken.

Toen ze afscheid van elkaar namen, werd het stil. De deur ging open en ze kwamen er doorheen. Ik nam ze mee.

Nadat de deur dichtgegaan was, stond Mark aan de ene kant en de kinderen aan de andere kant met hun neus tegen het raampje gedrukt. En ze konden elkaar niet bereiken.

Toen voelde ik ook even zelf wat het betekent gevangen te zijn en afgesloten van wie je lief en dierbaar is.

Van harte heet ik u allemaal welkom op dit Exodus symposium Ouders, Kinderen en Detentie.

A special welcome to our special guest: Mr. Hoffmann from Israel.

Welkom, Mevrouw van Winden van de Stichting Kinderpostzegels.
En welkom aan u allemaal, vrijwilligers en professionals, betrokken bij OKD.

Tijdens en na de detentie bereiden we mensen voor op hun terugkeer in de samenleving. Veel zijn we bezig om te herstellen wat kapot is gegaan. Steeds meer gaan we zien hoe belangrijk het is om wat goed is in het leven van gedetineerden tijdens de detentie in tact te houden. Dat betreft zeker de relatie met de partner en de relatie met de kinderen.

Het Ouders, Kinderen en Detentieproject staat sterk in de belangstelling. Er is een forse groei: in inrichtingen die meedoen en in vrijwilligers die het project dragen.

Ook in de politiek wordt het gestimuleerd en gesteund.

Staatssecretaris Albayrak heeft aan de Tweede Kamer gemeld dat zij besloten heeft de omgangsmogelijkheden tussen moeder en kind en ook tussen vader en kind te verbeteren. Zij wil kindvriendelijker veiligheidsmaatregelen en bezoekeruimtes in gevangenissen en in ieder geval in elke gevangenis vier keer per jaar ouder-kind middagen.

Vandaag gaat het over gedetineerde ouders en hun kinderen.

Een goede ouder-kind relatie, heeft juist ook in de gevangenis voor ouders en kinderen veel te bieden. En het is ook maatschappelijk van betekenis.

Wat in die relatie speelt, welke betekenis het heeft en hoe we die relatie verder kunnen ontwikkelen, daarover gaat het in dit symposium.

Ik wens u een inspirerende dag toe.